

Дѣцата влѣзоха и се наредиха по двама на чинъ. Учителтъ почна да ги запитва за имената имъ и ги записа въ своя дневникъ.

Василчо

Първитъ съѣсти на учителя къмъ дѣцата бѣха тия:

„Дѣца, вие ще бждите мои ученици. Азъ искамъ да ме слушате, за да ви обичамъ. Азъ ще ви уча да четете и да пишете. Ще ви науча да смѣтате, както сега знаятъ да четатъ да пишатъ и да смѣтатъ вашитѣ по-голѣми братчета и сестричета. Ще ви уча на добро. Ще се учимъ, ще си пѣемъ и поиграваме по нѣкога.

Слѣдъ нѣколко минути училищния звънецъ удари и дѣцата излѣзоха на двора да си играятъ.

Вториятъ часъ учительтъ каза на дѣцата, че ще ги научи да пѣятъ една пѣсничка за *родителитѣ*. И той почна да имъ казва редъ по редъ думитѣ на тази хубава пѣсень:

Родители:

Дѣдо Господи, прости ме,
Моля ти се отъ душа.
Съ умъ и разумъ надари ме,
Да не мога да грѣша

Запази ми ти сърдцето
Отъ зли мисли и нѣща.
Всичко виждашъ отъ небето,
Зло до менъ недѣй праща

Дай на мама, дай на татя,
Здраве, сила и животъ;
Миръ, любовъ на всички братя
И добро на цѣль народъ.